

fandt de Eiendommene indenfor Demarcations-
 linien paahvilende Indskrænkninger længere at
 være nødvendige, dog ikke affskaffede dem uden
 videre. Det Spørgsmaal, hvorvidt dette er
 naturligt og forstandigt, troer jeg nu, at jeg
 ogsaa tør have en Mening om. Mig fore-
 kommer det da for det Første aldeles ikke at
 ligge i Sagens Natur, at Staten vedligeholder
 de omhandlede Indskrænkninger; naar Grunden,
 hvorfor de ere paalagte, falder bort, forekommer
 det mig, at det er naturligt, at Indskræn-
 ningerne ogsaa bortfalde. Og naar der der-
 næst spørges, om det er forstandigt, da kan
 jeg heller ikke i saa Henseende følge Udvalget.
 Det forekommer mig, at, hvis en privat Mand
 vilde benytte sig af Andres Magtesløshed, kan
 jeg gjerne sige, ligeoverfor hans egen Vælde
 til at indskrænke dem i den frie Disposition
 over deres Eiendomme, da vilte man paa
 ingen Maade kalde det hæderligt. Det kan
 naturligvis ikke falde mig ind at paastaae,
 at Udvalget vil raade Thinget til Noget, som
 det ikke selv anseer for hæderligt; men det fore-
 kommer mig dog, som sagt, at en privat Mand,
 der omtrent var i samme Tilfælde og saa be-
 nytte sig meget strengt af sin Magt, i alt
 Fald ikke vilde blive anseet for at handle over-
 ordentlig hæderligt. Men hvad vi dog først
 og fremmest maae søge at vedligeholde ved de
 Foranstaltninger, som vi træffe, og de Lov-
 forslag, som vi vedtage, er den Agtelse, som
 skyldes den lovgivende Magt, og jeg mener
 ikke, at det er paa nogen Maade forstan-
 digt at afvige deraf. Jeg kan ikke indsee
 Andet, end at Staten ikke kan opretholde den
 i Lovforslaget omtalte Servitut længere, end
 Fæstningen bestaaer, og det er af Hensyn hertil,
 at jeg har tilladt mig at stille mit Underæn-
 dringsforslag. I Fald Staten ikke kommer til
 en Overenskomst med Communen, vedbliver
 Fæstningen jo at bestaae, og Lovforslagets øv-
 rige Bestemmelser vilde da faae deres Betyd-
 ning ligeoverfor de enkelte Ciere, uden at man
 i saa Fald i og for sig kan sige Noget imod
 dem. Den ærede Ordfører ansøgte i sit Fore-
 drag nogle enkelte Netsgrunde, medens Ud-
 valget iøvrigt slet ikke har indladt sig paa saa-
 danne. Han sagde saaledes blandt Andet, at,

kunde den dog senere tage Beslutning om dens
 Genopførelse, at man overhovedet ikke kunde
 vide, hvilke fremtidige Forandringer Forholdene
 vilde kunne medføre, og at det af disse Grunde
 ikke vilde være rigtigt, om Staten nu skaffede
 sig den Ret, den har ligeoverfor Grundejerne
 indenfor Demarcationslinien. Men dette er
 det jo just, at Staten vil gjøre. Det er jo
 ganske sikkert, at, hvad der er Spørgsmaal om
 i dette Lovforslag, slet ikke er om Fremtiden
 eller om fremtidige Fæstningsværker, men det
 er om Penge, som Staten vil have af de paa-
 gjældende Ciere, fordi den engang har en vis
 Ret ligeoverfor dem. Jeg skal med dette Bar-
 Ord anbefale det høie Thing at vedtage det af
 mig stillede Underændringsforslag, som gaaer
 ud paa, at de omtalte Indskrænkninger skulle
 bortfalde ved et eventuelt Salg af Fæstnings-
 værkerne til Communen. Det er det samme
 Forslag, som i det andet Thing var stillet af Fol-
 ketsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds,
 dog med enkelte Modificationer, som ere be-
 grundede i Udvalgets Betænkning her i Thinget.
 Jeg har ikke stillet det subsidiaire Forslag, som
 ligeledes var opstillet i det andet Thing ved
 3die Behandling, om at henvise Sagen til
 Domstolene, fordi den høitærede Krigsminister
 der udtalte, hvad der ogsaa er blevet bekræftet
 af Ordføreren her, at Afgangen til Domstolene
 altid vil staae de Vedkommende aaben. Det
 gjør mig imidlertid efter de Udtalelser, som nu
 ere faldne fra den ærede Ordførers Side,
 næsten ondt, at jeg ikke tillige har stillet et
 saadant Forslag, idet jeg efter disse Udtalelser
 ikke ret kan see, hvad det er, som Domstolene
 skulle afgjøre. Jeg troede hidtil, at det var
 Spørgsmaalet om, hvorvidt Vedkommende vilde
 have Ret til at bebygge Terrainet uden at til-
 kjøbe sig denne Ret af Regjeringen, altsaa om
 hvorvidt den gamle Servitut bestod eller ikke,
 trods Fæstningsværkernes Neblæggelse. Men
 efter den ærede Ordførers Udtalelser lader det
 ikke til, at det er dette, som Domstolene skulle
 bedømme, og jeg ved saa rigtignok ikke, hvad
 der kan blive tilbage som Gjenstand for deres
 Afgjørelse.

Krigsministeren: Jeg kan i det Væsent-
 lige tiltræde, hvad det ærede Udvalg har ud-